

[Glistrup]

mere kan holde ud at være sammen med mig i denne sal.

Disse selvretfærdige 7 søstre er de selv-samme, der broderligt må dele ansvaret for, at dette land som følge af deres elendige folketingsarbejde er overbefængt med arbejdsløshed, med skatteplyndring, med gældsætning og med underskud. Ikke desto mindre skal de nok selv finde ud af, uanset hvad vælgerne siger, hvem der skal sidde herinde.

Som vi har hørt, forsøger de at trække Danmarks grundlov med sig ned i sølet. De kommer og hævder, at de har noget som helst grundlag for at tilsidesætte vælgerne afgørelse i grundlovens § 30.

Dette er ikke noget figenblad, de søger at dække sig bag ved. Det er en sæbeboble, endda en fiktiv sæbeboble – mere er der ikke i den sag. For grundlovens § 30 taler om, at den pågældende skal være straffet for en handling, som gør ham uværdig. Men hvad gør man så? Ja, som vi lige har hørt fru Annelise Gotfredsen udtrykke det, vil man ikke forelægge handlingen til drøftelse i folketinget. Folketinget kunne måske derfor tro, at handlingen så er blevet drøftet i udvalget til valgs prøvelse. Nej, det er den skam heller ikke, for ved den standretsagtige behandling, som udvalgsbehandlingen var udtryk for, ville man simpelt hen ikke, man nægtede – det fremgik også af fru Annelise Gotfredsens eget indlæg – overhovedet at beskæftige sig med handlingen, man skubbede bare ansvaret fra sig og sagde: det er domstolene, der har bedømt den handling.

Sandheden er, at domstolene heller ikke har bedømt nogen som helst handling. Domstolene har på et afgørende punkt sagt, at jeg har bevisbyrden for, at jeg er uskyldig, og så har man ved sribetvis af kendelser, hvor jeg har forsøgt at få lov til at føre bevis for min uskyld på dette afgørende punkt, sagt: Glistrup må ikke føre beviser. Man har endda for en sikkerheds skyld bortamputeret min adgang til at fremføre argumenter for domstolene. Domstolene har bare forladt sig på, at deres embedsbrødre hos anklagemyndigheden nok havde ret i, at mine handlinger på en eller anden måde var forkerte. Men den, der har hørt bare et minimum af, hvad de 5 anklagere har sagt om handlingerne ved retsinstansernes behandling, vil vide, at de 5 anklagere er så ukyndige i alt, hvad denne sag drejer sig om: forretningsforhold, skatteret,

bogholderi, forskellen mellem kredit og debet og andre indviklede ting, at anklagerne heller ikke har kunnet vurdere de handlinger, som man nu skal bruge til at udstøde mig. Nej, anklagemyndigheden støtter sig bare på at lade det gå videre og sige: det er skattevæsenet, der har sagt, at det er galt.

Da skattevæsenet var selvstændigt og uden noget politisk tryk, havde skattevæsenet gennemundersøgt de handlinger, denne sag drejer sig om, på alle leder og kanter, og de havde givet mig en ug-erklæring på, at alt, hvad jeg havde foretaget mig, var fuldstændig i orden. Og der er ikke fremkommet et milligram af yderligere oplysninger, siden skattevæsenet sagde det. Men under indtrykket af den uheldige udvikling i Poul Møllers 45 dage fra den 30. januar til 15. marts 1971 og andet politisk tryk, f.eks. en statsminister, der talte om, at jeg skulle være landets største skattesnyder, fandt skattevæsenet altså på dette afsindige fiktionsnonsens og galmandsværk. Skattevæsenet helgarderede skam sig selv, for de skrev ganske tydeligt: dette fiktionsvæsen er ikke noget, skattevæsenet vil tage ansvaret for, det er noget, der må overlades til domstolene.

Altså med andre ord: man vasker og vasker sine egne hænder og skubber bare tingene rundt. Der er ikke én eneste, der på noget tidspunkt har villet indlade sig på at vurdere de handlinger, som man nu efter grundlovens § 30 påstår skal medføre, at jeg udstødes af folketinget. Ikke ét eneste sted har jeg kunnet få efterprøvet de ting. Man har hele tiden bare skubbet tingene fra det ene skrivebord til det andet i denne cirkelvandring, som er karakteristisk for den måde, dette folketing og dets værdige 7 partier nu skal træffe afgørelse på.

Ja men, siger de i deres værdighed, vi kan jo ikke have en lovgiver, der selv bryder de love, vi har med at gøre. Men det gør jeg ikke, for den eneste lovbestemmelse, der reelt har nogen som helst interesse i denne sag, er hverken vedtaget af dette eller noget tidligere folketing. Det er ikke janteloven, jeg tænker på, den kunne også godt have været anvendt. Det, man rent faktisk har anvendt, er Christian den Femtes lov fra 1683, hvori det siges, at aftaler er bindende. Det eneste, som er kviksandsgrundlaget for hele domfældelsen af mig, er, at man træder under fode denne klare juridiske barnemadsregel om, at aftaler